

Odjezd bude odpoledne opět z parkoviště autobusů, na němž vystoupíme. Návrat domů můžeme očekávat kolem 16.00 hod. Poveze nás osvědčený řidič pan Štěpán z Voltuše. Místenky jsou zdarma a budou poutníkům rozdány v autobuse. Cena za dopravu činí 150 Kč a bude uhrazena při nástupu. Ministranti a děti mají dopravu zdarma. Zbývá ještě několik volných míst, tudíž je možno přijít i ráno k autobusu a jet s námi, ačkoliv jste se třeba zatím nepřihlásili. Prosím, abyste dbali na pokyny pořadatelů a byli trpěliví při případných komplikacích, jimž se lze při tak náročné akci jen těžko úplně vyhnout.

Svatba

Po delší době opět bude v našem farním kostele ve Starém Rožmitále slavena svatba. Do stavu manželského zde v sobotu 3. října ve 14.00 hodin vstoupí slečna Žaneta Jeníčková ze Sedlice a pan Štěpán Melichar z Rožmitála.

Mše v domově duchodců

V měsíci říjnu jsou mše v rožmitálském domově duchodců plánovány na čtvrtky 8.10. a 22.10. Slouženy budou od 14.30 hod.

Posvícení

Ve čtvrtek 8. října uplyne 104 let od posvěcení našeho městského kostela. Toto výročí si připomeneme při mši sv. právě v tento den.

Modlitba sv. růžence

Po celý měsíc říjen bude možnost modlitby sv. růžence vždy půl hodiny před mší sv. Výjimkou je čtvrtek, kdy se modlíme růženec až po skončení ranní mše v městském kostele.

Poděkování

Myslím, že minulou neděli a pondělí mi byl anděl strážný tak blízko, jako dosud nikdy v mém životě. Jak jistě víte, havaroval jsem vinou vlastní nepozornosti v neděli na křižovatce u Vranovic a poškodil při tom druhé vozidlo. V noci z pondělí na úterý se pak kdosi vloupal na naši faru a odcizil zde kromě peněz ze sbírek i kalich a dva relikviáře. Chtěl bych velice poděkovat všem, kdo mi v těchto obtížných chvílích nabídl svou pomoc i těm, kdo se za mně třeba jen potichu pomodlili. Jsem za to opravdu vděčný a prosím Pána Boha, aby všem těmto dobrým lidem požehnal a jejich ochotu odměnil. Naštěstí stále platí, že v nouzi člověk pozná přátele.

Úmysly mší svatých od 28. září do 11. října 2009

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 28.9.	mše sv. není	Po 5.10.	mše sv. není
Út 29.9.	Za Boží ochranu pro pravnuka	Út 6.10.	Za ř Jarmilu Váňovou
M		M	
St 30.9.	Za ř Jarmilu Váňovou	St 7.10.	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící
M		M	
Čt 1.10.	Za Jaroslava Tajtla, Martu Rybářovou a jejich rodiče Frant. a Marii Tajtlovou z Citolib	Čt 8.10.	Za Karla a Irenu Sourkovy
m		m	
Pá 2.10.	Za Ing. Františka Matějku a jeho rodiče	Pá 9.10.	Na poděkování s prosbou o Boží požehnání
M		M	
So 3.10.	Za rodinu Matějkovu, Hrdinovu a Hadačovu	So 10.10.	Za Karla Kulovaného, jeho rodiče a sourozence
M		M	
Ne 4.10.	Za farnosti	Ne 11.10.	Za rodinu Salivarovu, Kodatovu a Sýkorovu
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
 ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 7.10. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
 Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník VI

27. září 2009

Strážný anděl

„Když jsem studoval na keramika, měli jsme spolužáka, skvělého, taky jsme mu říkali Michelangelo ... Později odešel do Ameriky a udělal tam velikou kariéru, slyšel jsem, že se moc dobře oženil a má hodně peněz a hodně dětí... Jenže tehdy jsme byli všichni na startu, všichni jsme si připadali rovnocenní a to, že on nás už tehdy předbíhal o celá kola, dopalovalo. Závíděli jsme mu. Byl skromný a fajn kamarád, naoko jsme s ním kamarádili, teprve dneska, teď s odstupem času, vidím, co jsme byli za prevíty.

Byl zbožný. Pracoval na sošce anděla pro farní kostel někde na Vysočině, odkud pocházel. Měl tam starého pana faráře a tomu chtěl dát tuhle sošku k padesátému výročí jeho svěcení, chtěl ji věnovat do kaple andělů strážných. Chodívali jsme se na tu sošku dívat, pánové, to vám byla opravdu nebeská krása. Jako by se do toho anděla slily všechny naše sny, všechny touhy po dívce, kterou bychom chtěli milovat, i po kamarádovi, kterého bychom si přáli, byla to krása sama, dívčí i chlapecká i moudrá zralá krása zároveň, člověk se podíval tomu andělovi do očí a měl chuť si kleknout. Nebo udělat někomu něco moc a moc krásného. Jenže jsme byli prevíty.

Když náš „kamarád“ chtěl sošku vypálit, otevřeli jsme pec a snad jsme si mysleli, jak jsme vtipní, snad to byla jenom a jenom závist – pomatlili jsme tu sošku kdečím. Starým krémem na boty, zbytky barev, které jsme měli v nádobách na glazování, jeden kolega na to věnoval i sklenici sádla, které mu právě poslali rodiče. Nosili jsme kdeco, holky na toho anděla stříkaly voňavky a laky na vlasy, byli jsme pravda dost opilí ten večer, jenže to nás neomlouvá. Pamatuji se, že jsme se při té naší hrozné práci stále smáli a děvčata se hihňala. Představovali jsme si, co se stane, až kolega otevře pec a vytáhne anděla, strašidelného bubáka.

Když přišel čas, kdy šel otevřít pec, všichni jsme se seběhli. Zadržovali jsme smích, tajili jsme dech, ani jsme nedutali, jen jsme po sobě pokukovali. Otevřel pec.

A my jsme strnuli. V peci stál anděl. Zářil. Vycházelo z něj světlo, jako by uprostřed něj hořel plamen, vysoký, jasný plamen. A to světlo se vylévalo do všech, kteří byli nablízku, to světlo je omývalo. A to dělala ta glazura, nepochopitelná glazura, která anděla oblékala do démantové záře. Zírali jsme a zírali. Kolega také strnul.

A pak se pokřivoval a my jsme slyšeli, jak si mumlá kratičkou modlitbu ... Myslím, že jeho pan farář nikdy nedostal krásnější dárek a že v kapli andělů strážných u nich doma, na Vysočině, mají sošku, která může vábit procesí.

Teď jsem už pár let věřící a ze svého nového pohledu si posuzuji události, které mne v životě potkávaly. A také tuhle událost. Když někdo něco velkého krásného chce dokázat a udělat pro to všechno, co může, není síla, která by mu zabránila zvítězit. I kdyby se proti němu spikli všichni ... I kdyby jeho milované dílo pomazali kdečím, poházeli blátem, nakonec se stejně před ním – a pro něj i pro ně – rozzáří.

Kolikrát jsme pak zkoušeli udělat tuhle glazuru ještě jednou, vzpomínali jsme, co jsme na anděla všechno namatrali. Bylo nám samozřejmé, že když ji dokážeme zopakovat a patentujeme si ji, budeme těžcí pracháči, ta barva byla prostě úžasná ... Snažili jsme si udělat seznam toho, jak jsme co nanášeli, jak postupně jsme to nanášeli a v jakém čase po sobě – a kolik čeho bylo, kolik sádra, kolik laku na vlasy. Ale nejspíš jsme na něco zapomněli, něco jsme dali možná v jiném pořadí anebo jsme něco přidávali v jiném poměru, prostě tu nádhernou zářící glazuru se nám už ani jednou nepodařilo zopakovat, i když jsme se snažili ...

Jako by ten anděl, kterého jsme chtěli potupit, nám z pece zazpíval velikou píseň o základním tajemství života. O tom, že ti, kdo jsou dobří a chtějí dobré, jsou chráněni. Vždy chráněni. A každá špína nakonec zmizí a roztaje v jejich vítězství. ...“

Eduard Martin (z knihy Schody do ráje)

Z historie 94. část – zápisy Václava Matouška (16.)

Tentokrát se s našim historickým seriálem dostaneme k událostem na jaře roku 1945. O brzkém konci války tehdy již nebylo pochyb.

Jiná příhoda: V národní škole zemřelo uprchlíkům děcko. Přijel z Březnice nějaký funkcionář nacistů Pilz, březnický občan, původem Němec. Nepřijel v uniformě, odznak „hakenkroje“ neměl na vrchním kožišku, který nesundal (neměli jsme po ránu ředitelnu vytopenou). Pilz začal německy. Ředitel Gabriel Brda německy odpověděl, ale povídal: „Já vím, že pan Pilz umí česky. Já tu němčinu jen tak lámu. Mluvme česky.“ (Kolega Brda uměl německy dost dobře, byl za I. války vojákem.) Viděl jsem, že „pan Pilz“ byl neobyčejně překvapen a zaražen, ale ochotně mluvil česky. Po 5. květnu byl zatčen a ve vězení se oběsil.

V Starém Rožmitále ubytovali uprchlíky v sálech hostinců č. 24 a v č. 3 u Vonášků, kde měli ubytování upraveno podobně jako ve škole. Většinou tu byly ženy a děti, chovaly se slušně. O něco později přišli do Rožmitála uprchlíci z Jihlavy, většinou prý ženy gestapáků s dětmi. Zde se usadily ve vile zatčené paní Vorzové a na těch byla vidět germánská zrupnost, pýcha, opovrhování se slovanskou rasou atd. V posledních minutách před dvanáctou platilo o nich: Prohra byla víc než zřejmá, ale nepřítel to přezíral... a to platilo o těch nacistických „dámách“. Po 5. květnu šel jsem se podívat do Vorzovic vily, jaký nepořádek, nečistota a škody nechaly tu po krátkém pobytu tyto „dámy“. Několik dní po 5. květnu byli uprchlíci odstěhováni do farních hospodářských budov, mohli vycházet do přírody, ale nedlouho. Jinak z naší strany nepocítili nejmenší msty, naopak, kdo byl o něco požádán, vyhověl, zvláště starým osobám a dětem. Děti přicházely, kdy jen mohly, a žebraly krajíček chleba. Uprchlíci vařili si sami v obecní kanceláři č. 27. Nebyli tedy tak protivní svou zrupností, jako zmíněný ředitel Ludwig a gestapácké paničky.

Škola, vyučování náboženství. Od vánočních prázdnin se nevyučovalo, šetřilo se uhlím. Skrovné úlohy písemně byly sice dávány, ale to byla velmi skrovná náhrada za normální vyučování. Poznamenat musím, že kázeň dětí mimo školu se udržovala dobrá, nápadných přestupků nebylo. Za zmínku stojí, že jen několik chlapců (dva-tři) hlásilo se k spolupráci s říší, jeden z nich byl ze Starého Rožmitála; jeho rodiče nechvalně se v té věci zachovali, zvláště matka, připravili svého souseda Josefa Šmída do vězení gestapa a snad se přihlásili za „soukmenovce“.

O vyučování náboženství pečoval katecheta p. Ludvík Ostrý, ale jak to praktikoval, to nepamatuji. Je však známo, že jeho bohoslužby v neděli dopoledne byly velmi pilně navštěvovány, jak již jednou tu je psáno, kázání částečně nahradilo vyučování, ale také posílení malověrných neb ustrašených. Byla to služba církvi i vlasti.

Když se na jaře 1945 oteplilo, že se v místnostech nemuselo topit, začalo se učit v křídle hostince Na růžku (do Rybovy ulice), v místnostech chatrných a nevhodných, jen z veliké nouze použitých. Dopoledne měla vyučování hlavní škola (bývalá měšťanka), odpoledne národní (obecná). V těch několika hodinách, jež byly vyměřeny, mělo se učit hlavně trivií (čtení, psaní = mluvnice, počty) a němčině. Přiznávám se, že jsem již za tu dobu vyučování Na růžku němčinu neučil, ale jistý horlívec

z našeho sboru učil jí stále. Když se k nám hrnuli další uprchlíci, museli jsme opustit i toto skrovné útočiště školy. To už bylo vidět, že je konec války za dveřmi.

Těžko by se dalo vypsát, jak dychtivě jsme chytali „cizí“ rozhlas, což se po odstranění krátkých vln stále poměrně jednoduchým zařízením dalo provádět. Sledovali jsme a na mapě zjišťovali fronty a jejich rychlé změny směrem k centru říše k Berlínu, až jsme se dověděli, že Rudá armáda bojuje u Berlína, ostřeluje kancléřství, kde má „führer“ s manželkou a nejbližšími věrnými přívrženci svůj hluboký pevný kryt, v němž všichni i s dětmi spáchali sebevraždu, führera“ a jeho manželku pak spálili. Rozhlas (německý) však oznamoval, že padl při hájení Berlína.

Již dne 4. května se proslyšelo, že v mnohých městech již 3. t.m. začali proti německým nacistům dělat pořádek. Ujali se správy města narychlo ustanovenými národními výbory. Kde byla vojenská posádka (ovšem malá, nikoliv celé kasárny) odzbrojili ji, zajišťovali vojenský materiál aj. Velkou radost projevovali při zahlazování všeho německého: tabulek se jmény obcí, úřadů, obchodů, ulic aj. Mnohde však to bylo ještě týž den přerušeno, když přišly silnější nacistické oddíly, účastníci toho místního odboje museli prchat do lesů a mnozí to zaplatili životem.

V Praze 4. května prováděli takovou čistku od nacistického nátěru hlavního města, vlajky s hákovitými kříži, obrazy führera aj. byly páleny, házeny do Vltavy, nápisy na domech, tramvajích apod. německého znění byly zamazávány atd.

V Rožmitále téhož dne bylo vše normální. Jakési napětí bylo však znát, a jak by také nebylo, když i německé nemluvně muselo vědět už dávno, že je konec a obrat k vítězství tolikrát führerem a jeho nohsledy slibovány, nemůže se uskutečnit. Uprchlíci, prostí občané, již dřív se chovali slušně, až na několik jednotlivců a na paničky gestapáků. Na ulicích a silnicích objevily se hlídky v polní výzbroji, protože se čekaly přesuny německých ozbrojených sil.

Teprve v sobotu 5. května rozšířila se v Rožmitále a v okolí, tedy i ve Starém Rožmitále zpráva o povstání v Praze. Vlaky pro civilní dopravu ovšem již nejezdily, telefonní spojení bylo přerušeno. Dopoledne na četnické stanici dostali hlášení z Příbrami o událostech v Praze, načež strážmistr Zaplatílek hned pospíchal na radnici, aby tu zprávu rozhlásil. Hned se ujali své funkce členové revolučních národních výborů v městě s odborným učitelem a osvědčeným samosprávným pracovníkem Karlem Jareštem, v Starém Rožmitále ... (místo vynecháno – pozn.) a Františkem Šourkem v čele. Z duchovenstva v městě zvláště se zúčastnil práce v těchto pohutých dnech a vlastně nejpohnutějších hodinách katecheta škol p. Ludvík Ostrý a v St. Rožmitále tehdejší administrátor Košnar, redemptorista ze Savté Hory.“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Oslava slavnosti sv. Václava

Vzhledem k tomu, že o slavnosti našeho národního patrona jedeme společně na pouť se Svatým Otcem do Staré Boleslavi, nebude v pondělí 28. září sloužena v Rožmitále mše sv. Přesto si „dědice České země“ připomeneme, a to už při nedělních bohoslužbách 27. září.

Pouť do Staré Boleslavi

Na pouť se Svatým otcem pojedeme v pondělí 28. září autobusem, který bude odjíždět z autobusového nádraží už v 5.30 hod. ráno. Pořadatelé totiž vyžadují, aby kněží byli na místě nejpozději v 7.45 hod., ačkoliv samotná bohoslužba začne až o dvě hodiny později. Od 6.00 hod. však bude v místě papežské mše probíhat přípravný duchovní program, takže nebude dlouhá chvíle. Z parkoviště autobusů je to do místa bohoslužby asi jeden kilometr. Poutníci by měli být ve svém sektoru (vyznačeném na místě) nejpozději v 9.00 hod. Odchod bude po odjezdu Svatého otce, podle pokynů pořadatelů. V sektorech je možno využít vlastní skládací židličky. V areálu má být dostatečné množství stanů s pitnou vodou a také mobilních WC.